

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstinget. № 10.

Ottende Session.

12te Møde.

Tirsdagen den 16de Decbr.

(Forts.)

Clausen (fortsat): I denne Betydning maa det siges, at Folketirken i Danmark endnu kun nyder en meget indskrænket Religionsfrihed, medens Dissenterne eller de fra Folketirken afvigende Religionspartier, skjøndt ogsaa disses Forsatning ikke er ordnet ved Lov, dog i Virkeligheden allerede nyde en langt større Religionsfrihed. Det er derfor i Kirkefrihedens Navn, vi henvende det Andragende til den ærede Rigsdag: at den vil opsætte sine kirkelige Lovgivningsarbejder, forsaavidt som de maatte gribe ind i Folketirkens indre Forhold, indtil Folketirken selv har faaet sin Forsatning.

Cultusministeren stillede, netop for at undgaae at gribe ind i Folketirkens indre Forhold, istedetfor det indbragte Lovforslag, et Udkast til Lov, angaaende Egteffabs Indgaaelse udenfor de anerkjendte Troessamsfund eller mellem Medlemmer af forskellige Troessamsfund. Ogsaa holdt indenfor denne Grundse, mødte imidlertid Ministerens Lovforslag Modsigelse i Landstinget fra en Deel af det nedfattede Udvalg, som netop gik ud fra en lignende Betragtning. Det hedder nemlig i Betænkningen (Anhang S. 628): „Det er vistnok Grundlovens Mening, at disses store og vausselige Anliggender (Forholdet imellem Staten og Kirken og imellem dennes to Bestanddele: Præster og Menighed) skulle ordnes ved en almindelig Lov, og at denne skal forberedes ved omhyggelig Prø-

velse af Geistlighedens og Menighedernes Repræsentanter. Saafremt man for Tiden ved særlige Love, angaaende enkelte derunder hørende Gmner, vilde give Brudstykker af en forudsat, men endnu ei behørigt prøvet Theorie om hine Forholds Ordning, saa vilde man derved let føres ind paa en Vej, som man siden bittert vilde fortryde, men hvorfra det ei var let at komme tilbage!“ Enig i Principet, men i Anvendelsen af samme uenig erklærede sig den anden Deel af Udvalget, som tilraadede Lovforslaget (S. 3795): „Da der er bebudet og nær forestaaer en Ordning af Folketirkens indre Anliggender, vilde det vist ikke være hensigtsmæssigt nu at gjøre saadanne indgribende Foranstaltninger, som kunde præjudicere denne Ordning. Men vi antage, at det heller ikke finder Sted i det foreliggende Lovforslag, og vi kunne derfor ikke tiltræde den yttrede Mening“.

I Rigsdags-Sessionen 1852 henvendte et af Folkethingets Medlemmer en Forespørgsel til Cultusministeren (Sp. 4631): om „det tør ventes, at det længe bebudede Skridt at tilkalde en Repræsentation af Folketirken for at forberede den i Grundloven tilføjede Ordning af Folketirkens Forsatning vil blive iværksat inden den næste Sammentaldelse af Rigsdagen.“ Cultusministeren (Bang) gav følgende Svar: „Hvad jeg anseer for udførligt, og hvad jeg mener, der bør skee i denne Sag fra vedkommende Cultusministers Side, det er: at han maa kunne have Grundtrækkene til Kirkens Forsatning saaledes færdige, at de kunne blive forelagte den forberedende Forsamling, som jeg antager maa sammentræde i Slutningen af Februar og i Marts Maaned næste Aar. — Naar den derpaa følgende Rigsdag